

GRAN ANOR

AGOST 1974

ALEGRIA
RESPONSABILITAT
AMISTAD
JUVENITUD
GENEROSITAT
SINCERITAT

EXEMPLAR Nº 20

ESCOLES - COLONIES

butlletí
d'informació
BESALÚ i COMARCA

L'esportista que refusa d'entrenar-se per llançar-se prematurament a la competició, molt aviat fracassa i "fa figa".

El pintor, el músic... que no accepta d'aprendre el seu ofici, sinó que vol crear de seguida, es condemna a la mediocritat.

El jove apressat, que no vol preparar-se, s'equivoca greument, fracassa, i compromet la riquesa i la solidesa de la seva vida futura.

Quoist

E D I T O R I A L

Quan un diu estiu o sent a parlar d'ell, immediatament li venen a la imaginació diverses coses: calor, bany... i vacances. En efecte, l'estiu s'ha convertit en el temps escollit per empreses i treballadors com el temps ideal per el descans. Un dels resultats d'aixó es el fenòmen del turisme.

Però no és pas de la calor ni del turisme, amb els seus alts i baixos i conseqüències econòmiques, del que voldriem parlar avui. En aquesta editorial ens agradaria encetar el tema del treball, encara que pugui semblar un contrasentit doncs com acabem d'afirmar, aquest temps, l'estiu, és el temps tradicional del descans. I és que podem parlar de treball perquè treball i vacances són dues coses que van intimament unides: només pot descansar i es mereix el descans el qui treballa; i només pot treballar a ple rendiment i amb eficàcia la persona que té de tant en tant el temps necessari per a descansar.

A nosaltres, els més joves, ens sembla que aixó de les vacances és tan antic com el mateix treball. Error greu. Les vacances és un dret que els treballadors han adquirit (i no tots encara) des de fa molts pocs anys i aixó gràcies a lluites, protestes,

vagues...i més de quatre hi han deixat la pell o han perdut el treball essent considerats com enemics perillosos de la societat, per a aconseguir-ho; no només per a ells, sino per a tots els treballadors del món industrial. Si l'espai ens ho permetés podríem aportar testimonis històrics de la lluita dramàtica dels treballadors (sobretot a Anglaterra, bressol de l'indústria, durant el segle passat i principis d'aquest) contra llurs amos per aconseguir, no parlem ja d'unes vacances sinó d'unes condicions de treball justes: des del sou fins a l'horari. En el temps a què ens referim es treballava de 12 a 16 hores diàries, dones i mainada incluits, molts inclús els diumenges, sense seguretat en el treball, vivint apilonats famílies enteres en barracons que no reunien cap condició higiènica, amb la degradació física i moral que això comportava (i no existeix això encara en certs llocs?). El sou que se'ls pagava era el just perquè el treballador no es morís de gana, perquè si aquests es morien qui faria anar les màquines de l'amo? i si les màquines no anaven com podria enriquir-se aquell?. I si no s'enriquia amb l'explotació inhumana dels demés, com podria portar el seu tren de vida de luxes i comoditats?. I com podria fer de tant en tant "almoïna" als pobres?.

Les primeres victòries aconseguïdes per el treballador, després de molta lluita, foren escursar una mica l'horari de treball i que la mainada pogués anar a l'escola i no es veiés obligada ja des dels sis anys a treballar, convertint-se en vells acabats als trenta anys.

I perquè tantes dificultats en adquirir aquests drets que tots reconeixem com molt més humans i justos?. La raó és senzilla. Sempre ha sigut i és - i tant de bo no ho sigui en el futur, encara que creiem que és una il·lusion massa bonica - que l'home s'ha volgut enriquir explotant al màxim al mateix home. L'ambició de molts homes no té límits, és com un pou sense fons. I són aquests homes que a més del poder econòmic, posseeixen també el poder polític o bé el dominen i l'influencien, fent dictar les lleis que més els afavoreixen mitjançant l'explotació de la majoria. Per què ha vist mai algú que un treballador o un grup de treballadors, veritablement representatiu, formi part d'algún govern o que intervingui realment en les seves decisions?. Si així fos, creieu que existirien o haurien existit mai moltes lleis que han mantingut (i que potser encara mantenen) el treballador a un nivell de simple esclau de l'ambició d'uns pocs que desconeixen què és el treball, l'esforç, el dolor, el sofriment de no poder portar una família com cal?.

COLONIES INFORMA

En el Germanor passat us anunciàvem les Tandes de Colònies que es faren en aquest estiu. Les nostres previsions s'han pogut complir i s'han portat a terme les tres tandes que teníem preparades: Dues per a nens i una per a nenes.

Com veureu per el detall de l'article, un total de 87, entre nens i nenes, han pogut disfrutar un temps de l'estiu d'una manera ben diferenta a molts altres estius. I que els hi ha agradat molt ho demostren els seus comentaris per el carrer i a casa seva. També ho han aprofitat el conjunt de 15 joves que ens han ajudat a portar el pes més feixuc de les tandes. (Qui diu que el jovent d'avui dia no sab el què vol i que no està per maldecaps ?).

=====

Totes les coses humanes són perfectibles; tots procurem sempre pulir o treure els defectes que sens dubte tenim: Tant en les coses personals, com en les relacions amb els demés. Però és ben sabut de tothom que ens podem ajudar molt uns als altres si, a més a més, mútuament i amb verdadera amistad ens avisem de les coses que a vegades el mateix interessat no se n'ha adonat.

En un moviment comunitari com és el de Colònies, necessitem aquesta ajuda. I més si comprenem que d'aquest moviment se n'aprofiten un nombre considerable de mainada i de jovent: feu memoria i calculeu lleugerament quants i quants se n'han aprofitat o pogut aprofitar en el transcurs dels anys en que es fan Colònies a la nostra comarca, a un promig de dues tandes cada any.

Veureu així millor, doncs, la importancia que té l'ajudar-nos en el sentit que deiem abans, dient-nos als responsables les coses que no marxen prou bé en les tandes; les coses que poden millorar-se; les coses bones que es deixen de fer....; però, dir-les aquestes coses per buscar-hi sol-lució, no per impedir que es portin a terme.

Si ho fem així, no sols amb Colònies sino també amb altres moviments que hi han als nostres pobles, ajudarem a que aquests creixin i no a que s'enfonsin com sol passar moltes vegades.

=====

Tots els que treballen personalment en tasques de tipus cultural i formatiu, i creiem que Colònies té molt de tots dos aspectes, es fan responsables davant dels demés d'aquesta seva activitat igualment com es fan responsables del seu treball professional. No és un passatemps, és una feina; no és un "Tant se me'n dona", és un buscar continuament sol·lucions; no és un "ja está tot fet", és un constant millorament d'instal·lacions; no és un "ja som prous", és un "falta molta gent".

Aquestes inquietuds i aquests maldecaps per els altres no són exclusives d'uns pocs, sino que han de ser viscuts i sentits en cada un dels membres d'una societat que vol avançar i en cada un dels caps visibles d'aquesta societat. Si aixís fos, segurament que no tindríem tantes dificultats en trobar jovent desinteressat i sacrificat que ens volgués ajudar; persones i entitats que aportessin quelcom dels seus valors cap a cada una d'aquestes distantes formes de fer bé als demés. Aleshores aconseguiríem que aquest nostre treball, que sols es pot manifestar plenament a l'estiu, fos un conjunt d'activitats durant tot l'any, el que comportaria uns fruits més continuats i per lo tant més visibles.

=====

DETALLS DE LES TRES TANDES 1.974 a SANT PERE ASPUIG

PRIMERA TANDA.- 36 nens de 7 a 10 anys.
Monitors: Jesús Batlle, Joan Fauró, Pere Gratacós i Joan Soler.
Responsables: Hortènsia Jou i Silvestre Oliveras.
Consiliari: Mn. Josep Sarola, de Maià.

SEGONA TANDA.- 25
25 nens de 10 a 13 anys.
Monitors: Josep Guix, Martí Guillamet, Albert Nogué, Josep Mª Torres i Francesc Ventura.
Responsable: Mn. Josep Sarola.

TERCERA TANDA.- 26 nenes de 8 a 11 anys.
Monitores: Dolors Buch, Concepció Forcarà, Joaquina Gratacós i Rosa Ventura.
Responsable: Rosa Mª Prujà, de Maià.
Consiliari: Mn. Joan Tura, de Castellfullit.

La cuina ha estat en les tres tandes a càrrec de Emilia Alabert.

=====
L A N O S T R A E S C O L A
=====

ELS GRUPS PARES - FILLS

El nen s'identifica desde la seva infància amb el pare i amb aixó, condiciona la imitació a la virilitat paterna. La mare aporta en el grup l'aprenentatge de l'amor.

La nena abandona amb el temps la compenetració paterna i s'identifica d'una forma duradera amb la mare.

Variables són les etapes-relacions entre pares i fills, però la veritable i sòlida es pare-fill, mare-filla.

Si ens fixem bé en la importància que tenen per els nostres fills aquestes relacions, veurem clar que el comportament dels pares condiciona el caràcter del futur dels mateixos.

Els errors de la mare poden ésser molts, però podem fixar tres grups importants:

Primer. Mare que desvirilitza el fill per excessives exigències.

Segón. Mare escrupulosa amb excés.

Tercer. Mare per qui el nen, és un objecte de satisfaccions.

Davant d'aquest tipus de mares abusives el nen se sent culpable, no pot fer-se independent, ni pot sortir del camí que l'hi ha sigut marcat; abrumada per la bondad, la noia serà sempre nena; educada segons aquest model viurà tots els contactes socials d'una manera fosca. El noi es desvirilitza i si el pare actua passivament, no podrà identificar-se amb ell per la seva defensa.

El comportament del pare i de la mare davant dels fills, ha d'ésser totalment identificat en el camp d'actuació de cada un, però d'acord els dos.

Es molt difícil que d'uns pares models surtin fills desviats.

=====
VISITA DEL MINISTRE DE TURISME

Besalú va rebre la visita del ministre de Turisme. Va prometre ajuda per pavimentar el carrer i la plaça de Sant Vicenç. Els projecte i pressupost han sigut enviats a Madrid. Esperem rebre aviat la conformitat dels mateixos.

! Que així sigui !

Missió^o dels PARES

Dies passats llegíem a la "Hoja Parroquial" aquestes paraules: "els pares han d'ésser els primers missioners de la família!"

Deixant com a cert que és una gran raó aquesta val la pena meditar sobre el contingut d'aquesta frase. Els pares en són necessàriament de missioners ja que han de sembrar en els fills el que aquests seran en el dia de demà.

Convé, doncs, que els pares hi pensin en aquesta missió que tenen a fer en la família, davant dels fills. I que, així com un bon pagès procura presentar a la nova llavor un terreny apropiat i net d'herbes que impedirien el natural creixament de les plantes, procurin també presentar a la llavor nova, a la generació que puja i que en ells s'enmiralla, una presència clara i despullada d'aquelles facècies i aspectes que després no els agradaria veure en els fills i haver de dir-los: "Noi, aixó no està bé; Hauries de procurar corretgir-ho".

Convé que els pares pensin en la responsabilitat que porta la paraula "pare" i en tot el conjunt d'obligacions que la mateixa comporta.

Sovint es queixa la gent d'edat de què el temps d'avui és molt diferent del nostre, de què les costums s'han modernitzat (carregant en aquesta paraula tot un sentiment de frustració), que hi ha un excés de llibertats,

Potser sí que hi és tot aixó que es diu. Però hem de tractar entre tots que la llibertat que hi ha no degeneri en "llibertinatge".

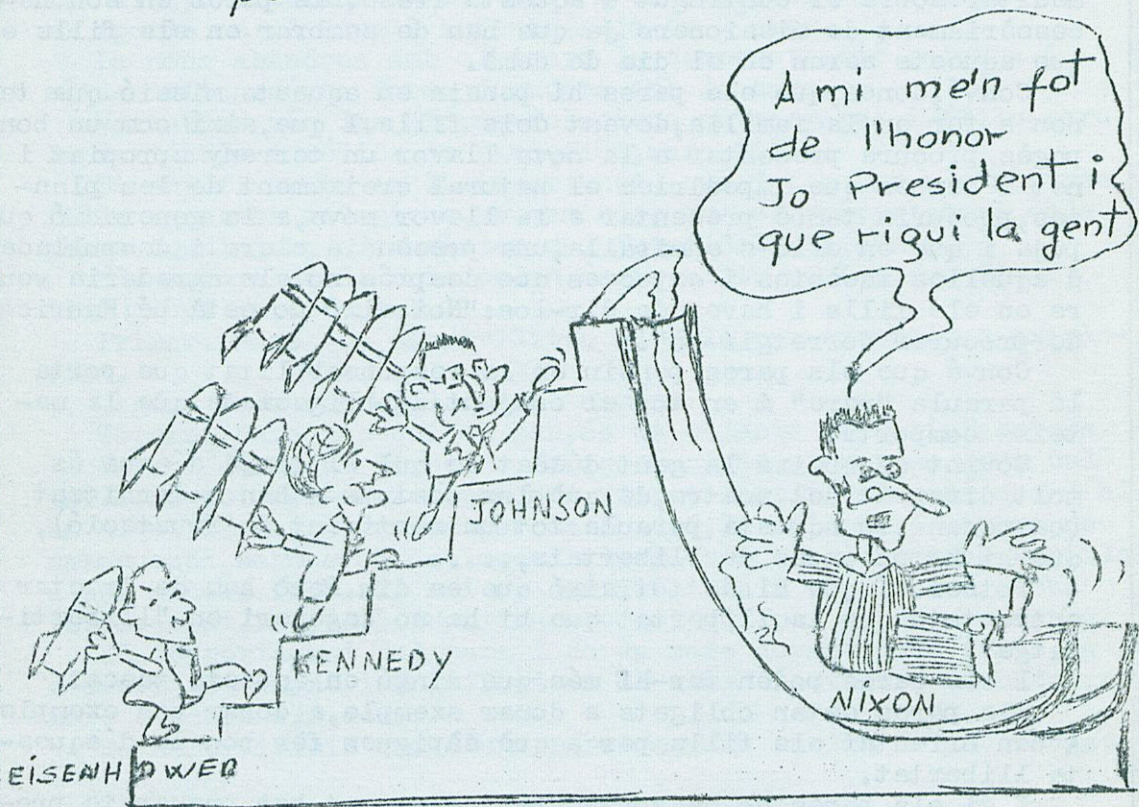
I els pares poden fer-hi més que ningú en aquesta tasca.

Els pares estan obligats a donar exemple, a donar bon exemple. A ben orientar els fills per a què sàpiguen fer bon ús d'aquesta llibertat.

I si els pares no es consideren de moment ben preparats procurar adquirir la capacitació necessària per a ben fer la feina de "pares". Agrupacions de pares no falten per a ajudar a preparar-se.

Cal pensar en aixó. Cal posar tots els mitjans que siguin al nostre abast i no quedar-se creuats de braços per lamentar-se després que les males costums ho invadeixen tot.

Els ESTATS UNITS han
posat en joc la seva potència
el seu honor i això ha
estat afirmat
per tres Presidents.

XERRADES D'EXCURSIONISME

SORTIDES A MUNTANYA

La més recent ha estat el II Campament Social d'alta Muntanya, del 10 al 17 d'Agost prop-passat, a la Vallferrera (Pallars Sobirà).

Acampàren en un pla sota els pins; vora un rierol que porta el mateix nom de la vall, a pocs minuts del refugi que la federació té en aquest lloc.

Les excursions foren:

Dilluns dia 12: PIC NORIS (2854 m.). Dia clar com tots els altres que el precediren. Des de dalt es veu una bonica panoràmica de les vessants que tenen com a punt culminant el Monteixo; al baixar poguérem veure un ramat d'isarts que entremitg de les roques saltaven i corrien.

Dimarts dia 13: PICA ROJA (2902 m.). Per un camí que voreja el riu fins a Port Bouet (pas entre Espanya i França). Llavors carenejar la muntanya fins el punt més alt. Des de dalt es poden contemplar les tres valls que es formen: dues per la part espanyola i una per la part francesa, totes amb llacs d'una bellesa imponderable. El descens fou per la vall espanyola que mena les aigües cap el lloc on estàvem acampats.

Dimecres dia 14: PICA D'ESTATS (3143 m.), la muntanya més alta de Catalunya, SOTLLO (3114 m.) i MONTCALM (2940 m.). Aquest últim és zona francesa. 12 hores de camí entremitg d'estanys, rierols, tarteres i glaceres que travessàrem en varies ocasions. Un niu d'àguiles ens dona la benvinguda a pocs metres de la Pica. Ja dalt, ... als nostres peus les glaceres de neus eternes, els roquissers, estanys grandiosos, comparats amb els que vèiem en les sortides anteriors, un d'ells mig glaçat amb troços de neu a les vores que s'anaven fonent sota l'escalfor d'un sol que ens cremà la pell d'un moreno fosc.

Dijous dia 15: descans vora el riu a l'ombra dels avets, malgrat el tument de les mosques, mosquits i tàbacs que s'hi contaven per milers.

El dia 16 desmontàrem el campament, baixant al Pla de la Selva on teníem el cotxe, passant per Àreu, Llavorsí cap a Sort, on dinàrem. Per la nova pista oberta, arribàrem a la Seu d'Urgell; visitàrem la Seu i museu, anant a dormir a Martinet com a l'anada.

Dia 17: per la collada de Tosses, cap a Ribas de Fresser i Ripoll on pasàrem a veure el monestir i el museu, vella mostra d'art popular i costums del Ripollès. Més tard, Sant Joan les Abadesses ens mostra les seves esglésies i un pont que estan reconstruint i cap a casa per Santigosa amb els ulls plens de les belleses de la muntanya i de l'art dels seus avan-passats.

COSES...

del C.O. BESALÚ

(Homília pronunciada per Mossén Joan Oliveras, rector de Besalú, en la missa de campanya celebrada al nostre camp municipal amb motiu d'inaugurar-se la temporada 1.974 - 75)

En aquesta vostra festa esportiva d'avui, de què puc parlar sinó de l'esport en l'homília d'aquesta missa amb la qual heu volgut inaugurar els actes d'aquesta diada ? Parlarem, doncs, de l'esport perquè també és un factor positiu de promoció humana sempre que s'hi aporta el valor humà del qui el practica: l'home afaïçona l'esport; l'esport doncs no és un factor automàtic de promoció humana.

Si l'esport, com creiem, és un element la naturalesa del qual és afavorir la promoció humana, aquest resultat no s'aconseguirà més que si l'esportista col·labora a donar-li aquesta significació i infon una ànima a l'esport que ha escollit. Així l'esport tindrà una significació molt gran per a l'home mateix que el practica, com un element d'expansió, d'equilibri i de domini de si mateix si el considerem com a relació amb un mateix; no vull parlar-ne en aquest sentit però, sino que el considerarem com a relació amb els altres. L'esport té, doncs, una significació social. Primerament fixem-nos com l'esport té una mena de reacció, de contestació viscuda de la nostra societat. L'esport té valor de correctiu en el si de la civilització actual.

La nostra societat és una societat de consum: tendeix a crear per a l'home necessitats artificials en vista a fer circular cada dia més productes. La societat de consum tendeix a augmentar el confort de l'home fins el punt d'estalviar-li tot esforç físic. En un cas extrem, l'home serà integrat en un engranatge que el condueix a esmerçar el mínim d'energia possible. L'esport és l'anticonfort en una societat de confort. És un títol de glòria.

La societat en la qual vivim és també una societat d'anivellament humà, d'automació, de mecanització de l'home.

Una de les causes de la deshumanització de l'home, del seu avorriment, de la seva morositat, no s'ha de cercar en les mateixes condicions del treball ? L'home aclaparat durant dies i dies per un treball sense joia, sense creativitat, sense

possibilitat de valorització humana, reclama, per reacció, un nou camp d'activitats on pugui ser ell mateix i on trobi les possibilitats del desplaçament personal. No és per atzar que la nostra època d'industrialització creixent hagi vist ampliat el fenomen de l'esport.

La nostra societat és una societat tècnica en la qual domina el treball en cadena, monòton, impersonal, i en el qual els amos del joc són els tècnics de la ciència, i demà, cada vegada més, els manipuladors dels ordenadors. L'home sent la necessitat d'una mena de compensació per a trobar-se ell mateix en un altre nivell on pugui demostrar una excel·lència personal que el tregui de l'anonimat. Aleshores ja no el domina la passivitat amb el complex d'inferioritat que ella provoca; l'esport li ofereix la possibilitat de fer valer uns dons i uns talents que queden desocupats en la seva vida de cada dia. És com una revenja de les hores de lleure sobre les hores de treball. I com que en el futur aquests lleures esdevindran cada vegada més extensos, podem preveure, sense esforç, l'extensió creixent dels esports a escala de masses.

I prou. Mireu, doncs, com l'esport ajuda a la missió de l'església referent a la dignificació de l'home.

Agraïm a Nostre Senyor l'haver pogut acabar la temporada passada amb tant d'èxit i demanem-li el seu ajut en vistes a la temporada propera per tal que practiquem l'esport com un factor de promoció humana: net de tota excòria, d'egoisme, de narcisisme i de violència.

LA CORAL TAMBE ES VOL DEIXAR SENTIR

Aquesta pàgina, aquesta vegada, no pretén res més que donar una informació de les activitats realitzades i per realitzar de la nostra agrupació.

Tot el que no s'ha fet durant els tres últims mesos, sembla ser que ens ve a coll tot d'una.

DIA 24 d'AGOST.- Actuació al poble de Sant Bartomeu del Grau (Barcelona) amb missa cantada i recital matutí. Del dit poble en guardarem tots un grat record per la genti llosa amb que varem ser tractats.

DIA 25 d'AGOST.- 1.- Missa cantada al Camp de Fútbol de Besalú amb motiu de l'inauguració de la temporada. Presentació a tot el públic de l'HIMNE A LA SENYERA DEL C.D. BESALU. Al finalitzar l'acte, ens fou entregat per el President d'aquest Club un obsequi consistent en sis vasos amb al·legories del F.C. BARCELONA i banderes catalanes.

2.- Al vespre, recital al Castell de Santa Pau, en l'homenatge que els "Amics de Santa Pau" conjuntament amb els "Amics de Besalú" oferiren al Pare Nolasc

DIA 31 d'AGOST.- Recital, a les 10 de la nit, al poble de Planoles.

DIA 22 DE SETEMBRE.- Actuació davant dels "Amics de Besalú", com a cloenda de la seva reunió anyal, en aquest poble.

DIA indeterminat.- Petit recital davant del Senyor Ministre de la "Vivienda" en una propera visita que ha de rendir a Besalú.

~~Peregrinació a LOURDES~~

Des del dia 5 fins el dia 8 del passat mes de Juliol, l'Hospitalitat de N^a S^a de Lourdes de Girona va celebrar la IX Peregrinació amb malalts, al Santuari de la Verge de Lourdes a França.

La inscripció de places va superar tot el que s'havia previst, i va ésser necessari fer el desplaçament en 2 trens, un (en deien el Blanch) amb tots els malalts i "brancardiers", i l'altre (el Verd) amb infermeres i pelegrins.

L'estança a Lourdes amb tots els actes col·lectius i particulars va ésser meravellosa (Allà no pot ésser de cap altra manera). Es va coincidir amb peregrinacions franceses i italianes i es va comentar molt el fet d'un nen d'una de les peregrinacions italianes, que miraculosament es va sentir guarit de la seva dolença, (posteriorment la premsa espanyola va publicar una confirmació del fet).

Bona part dels pobles de les nostres comarques col·laboran amb la seva ajuda i assistència a aquesta festa dels malalts. Els 250 que hi anaren aquest any, pogueren gaudir d'uns dies d'alegria i germanor que segurament durant tot l'any recordaran. La nostra vila hi va ésser representada per 5 infermeres, 6 "brancardiers" i 1 malalt.

Seria bonic que la col·laboració que hi han aportat es veiés augmentada i superada (si cap) en la peregrinació de l'any vinent. Així ho esperem.

"Infermeres i Brancardiers"

indústries del paper

Hom pot trobar a Besalú dues fàbriques de paper, en llocs geogràficament oposats. Ambdues vora el Fluvià per la necessitat d'aigua en el procés de fabricació.

"LA CONFIANÇA" es troba a la carretera que va a Figueres, a can BELLSOLA, en direcció al riu. L'altra "CAN SURÓS" al peu de la muntanya del Sagrat Cor, de la que n'està separada pel curs del riu Fluvià.

Ja que a ambdues fàbriques el procés de fabricació és el mateix (més o menys perfeccionat) ho expliquem aixís:

- Es coloca el paper al "pulper" on es desfà i en surt la pasta, que tot seguit passa per un refinat i a continuació a una tela on l'excés d'aigua és absorbit; segueix a unes premses on continua perdent aigua, un secador a vapor i tornar a ser premsat i sortir més fi; s'enrotlla en bobines i per mitjà de guies passa a una "calandra" (secció de premses), torna a una bobinadora d'on surt en rulls segons les necessitats dels clients, es comprova el pes i es guarda a l'espera dels camions que el portaran al destí.

(Aquest procés de fabricació ens ha estat explicat a "LA CONFIANÇA").

Per a un millor coneixament de com són les empreses per dins hem formulat les preguntes que segueixen.

1ª.- A quin any fou fundada?

LA CONFIANÇA.-- Ha canviat tres vegades de nom: fou primer ESCATLLAR, després PERE LLOSES, LA CONFIANÇA i ara "PAPERERA LA CONFIANÇA S.A."

CAN SURÓS.-- Fa uns sesanta anys.

2ª.- Quina és la primera matèria?

L.C.-- El paper, que es prepara segons les comandes dels clients, és a dir cada tipus té una primera matèria diferent (dintre del propi paper).

C.S.-- Coincideix amb l'anterior.

3ª.- Grau de perfecció de la maquinària?

L.C.-- La secció de "Pastes alta densitat" (inici del

procés) és moderna maquinària de fabricació espanyola. La resta ja té anys; no ha estat renovada.

C.S.— Les màquines més velles tenen uns 15 anys.

4ª.— Quina producció per dia?.

Es veu que és una pregunta secreta per les dues: però fent un càlcul aproximatiu direm:

L.C.— Pot variar de 1 a 2 camions per dia.

C.S.— De 2 a 2'5 tones per dia (segons paper)

5ª.— Exportació?.

L.C.— Es ven enterament a Espanya, principalment a Barcelona, Girona i resta de Catalunya. (A Madrid, Saragossa i València, molt menys).

C.S.— A Catalunya principalment.

6ª.— Importació?.

L.C.— De tota la regió

C.S.— Barcelona, Girona, Figueres i França.

7ª.— Nombre de treballadors.

L.C.— 37, en tres torns de 8 hores i 8 obrers essent la resta del personal: mecànics, oficinistes, càrrega i descàrrega.

C.S.— 20, distribuïts en tres torns.

8ª.— Possibilitats d'accidents?.

Ambdues coincideixen en què és gairebé inexistent i si n'hi ha són deguts a negligència dels treballadors (cromades, enganxades de dits o xafades de peus per les bobines).

9ª.— Residus.

L.C.— El líquid depurat va al riu.

C.S.— Directament al riu.

10ª.— Classes de paper produït

Principalment paper d'estrassa que és destinat a plàstificació, parafinats i a envoltar.

El cost del paper ve a ésser d'unes 25 pessetes Kg.

Cal agrair la col.laboració de les dites empreses que contestaren a gairebé totes les preguntes que les hi férem. Així mateix agrair als empleats que ens atengueren.

Les fàbriques són dignes d'ésser visitades. Solament són superrades a la província per la "TORRES-HOSTENCH" monopoli del paper, amb fàbriques a Sarrià de Ter i a Sant Joan les Fonts.

FULL DE LA HISTORIA D'UN POBLE

=====

Les diverses nacionalitats que componen la Península Ibèrica, reclamen la paternitat del Papa Sant Damas. L'índici més fonamental d'aquesta figura de l'Església Catòlica el trobem en l'anomenat "Liber Pontificalis", redactat en la primera meitat del s. VI a base de la documentació conservada en els arxius papals de Roma. En aquesta crònica oficial es diu clarament que el Papa Damas I era espanyol, i el seu pare es deia Antoni, i que va dirigir l'Església durant divuit anys, tres mesos i onze dies. Nasqué l'any 305. Va cursar els estudis eclesiàstics, i l'any 325 va anar a Roma, on rebé el sagrament de l'Ordre. L'any 366 fou elegit successor a la Cadira de Sant Pere. Comptava 62 anys d'edat.

El pes de la tradició indica que el Papa Sant Damas és fill d'Argelaguer. Els seus pares eren moliners. El poble d'Argelaguer conserva records tradicionals de Sant Damas. Distingeix els molins de Montpalau per "els molins de Sant Damas", adquirits per un germà del Papa. A Besalú existia el tros de la Vera-Creu, acondicionat en una rica arqueta que havia estat ofrenat pel Papa Damas a Argelaguer. Aquesta Vera-Creu Argelaguer la va posseir fins l'any 1027, que el comte de Besalú, Guillem el Gros, la va traslladar a Santa Maria i l'any 1835 fou entregada a la parroquia de Sant Pere d'on fou robat el preat reliquiari la nit del 4 al 5 de desembre del 1835.

No podem passar per alt una de les estrofes dels antics Goigs que avui podem llegir:

"A Girona estudiàreu
amb molta assiduitat
i amb tals lletres assolíreu
un honrós Canonicat;
del Capítol enviat
a Roma vau ésser Vos;
fill del lloc d'Argelaguer
Oh Sant Damas gloriós"

Tinguent present el record d'aquest català sant, el poble d'Argelaguer ha vingut celebrant la seva festa l'11 de desembre.

COL-LABORACIONS

LA JOVENTUT QUE ESCLATA

=====

Besalú, és un poble antic, feixuc, sòlid, mil·lenari, carregat de història i aclaparat per un passat brillant d'espases i convents. I aquest passat gloriós li havia donat una vellesa conformista, com si tot el poble fos incapaç de remontar aquesta corrent de segles que el portava aigua avall de la vida, com una mena de maledicció formulada per els nostres avantpassats i que es transmetia de pares a fills mitjançant una joventut envellida, estàtica, que només s'adonava del transcurs dels dies perquè anaven caient les fulles del calendari.

Ara no. Ara no es aixís. La joventut esclata com les flors entremig de les roques i dona una nota de color a les nostres pedres mil·lenàries. Avui és una vetllada de cançons, demà una "barrufada", o bé una festa major lluada. Tal vegada una sortida del jovent a les muntanyes, un partit de fútbol, una trobada de quitxalla. Tant se val; ja que fins i tot fan Carnestoltes el dia que els plau i sense esperar la Quaresma. Aixó és el que val. Que estimin al poble, per el poble, per la seva gent i que de tant en tant, s'aturin a mirar les nostres pedres i els bells recons, signe d'aquest passat que ja no ens mana; considerant-lo com un llegat de la història que embelleix la nostra estada, però tinguent present que Besalú no és un pilot de rocs més o menys ben posats, sino una il·lusió, una esperança, una garba de gent que estima, sent, riu i plora; en aquest beneït paratge que ens fa de casa. I, que és, sobre tot, una joventut que esclata. Perquè els pobles seran el que el seu jovent vulgui i, altrament, sembla que els joves de Besalú saben força el que volen.

Aquest és el patrimoni més ric que tenim. I l'hem de pujar i fer creixer com la collita el pagès, com l'artesà la feina. Perquè quan demà, aquests joves d'avui, siguin homes i dones, honraran el poble més que les boniques, senyoriales i mil·lenàries pedres.

F.

=====

L A S E L E C T I V I T A T

=====

"La selectivitat a qualsevol nivell és il·legítima".

(Col·legi de Doctors i Llicenciats amb Ciències i Lletres de Catalunya i Balears)

Des de fa un temps, sempre que obriem un diari, era difícil no trobar-se amb qualsevol article o carta que parlés de la selectivitat. Era un dels temes actuals i encara ho serà, i us en donareu compte quan la sentiu aviat a la vostra carn, o a les dels vostres fills o nêts, sobretot (per no dir exclusivament) si sou treballadors o de condició senzilla.

I és que des de fa pocs dies es ja una realitat. Una trista realitat. A les Corts ha sigut aprovada la "Llei de Selectivitat". Precisament ha sigut una de les primeres que ha signat el nostre Cap d'Estat accidental, en Joan Carlos. De res ha valgut que la gent més qualificada per decidir sobre l'assumpte, posés un cop darrera l'altre el crit al cel. De res han servit protestes, précs, súpliques, "enmiendas", com no serveixen mai. Ni els professors, ni els catedràtics, ni els estudiants, ni les Associacions de Pares de Família, ni els Col·legis professionals, han sigut escoltats. El resultat el sabia d'avant-mà tothom que tinguéss una mica de vista.

A les Corts, els nostres representants, els representants del poble espanyol han tornat a defensar els nostres interessos....

Em pregunto molts de cops—i ens deuríem preguntar tots—com és que si el poble, com es va demostrar evidentment, deia que NO, els encarregats de portar la seva opinió, han dit que SI. I al final un hom arriba a la conclusió de que ho fan en un sentit paternalista, altruïsta. No ens fan cas, perquè nosaltres, pobrets de nosaltres, tan ignorants, tan ingenus, no sabem en realitat el que volem ni el que ens convé. Menys mal que hi són ells, més llestos, allà dalt, vetllant per a nosaltres com àngels de la guarda de carn i ossos. Ja podem estar contents.

I mireu, al menys és bo sapiguer que hi ha selectivitat. Però jo, ignorant de mi, pensava que ja n'hi havia des de feia anys, però resulta que no, que, segons diuen, ara començarà d'haver-n'hi. Sempre s'aprén quelcom de nou, (a pesar de la selectivitat).

Però, després, pensant una miqueta m'adono que no. Que és mentida el que diuen. Que resulta que ja n'hi havia. I em sento enganyat com aquell que té un pa de tres dies, sec, a la mà, i l'hi diuen que l'acaben de treure del forn. Perquè la selectivitat fa temps que hi és: la selectivitat econòmica. O és que tots els que llegim ara Germanor hem tingut les mateixes oportunitats i possibilitats?. És evident que no. I si pensem una mica veurem com en el poble hi ha nanus que estudien, perquè els seus pares poden pagar-los el estudis, i d'altres que no ho fan perquè no tenen mitjans econòmics. I això, ací, no es veu amb la real greutat, potser; però si anéssim a barriades treballadores de Barcelona per exemple: Hospitalet, Sta. Coloma, barri del Besós, etc, vos en adonarieu més bé. I ací nol val dir que sempre hi aurà diferències. Tots tenim un dret essencial que és el dret a una educació i a una cultura, i qui ens l'ha de procurar és l'Estat. Rics i pobres. Homes i dones. I això devem exigir-ho. I és precisament la selectivitat un atac greu contra aquest dret nostre.

Algú es voldrà excusar que per fer això no hi han mitjans. I nosaltres lí direm que és mentida. Que el que passa és que la educació no és ben atesa. Dels diners dels contribuents es fa el presupost, i la part d'aquest que correspon a la educació es ridícul. En canvi, tot i que manquen escoles, universitats, parvularis, i fins i tot hospitals, (encara que això últim ja és un altre tema) la major part del presupost va per gastos militars. És trist dir-ho. Mentre es segueixen comprant avions, barcos, fuzells, bombes, a l'any 1971-1972 hi havia sense escolaritzar a la zona de Barcelona 33.000 nens i nenes. No tenien escola per anar, i els mal escolaritzats eren més de 300.000. I el 19 de Febrer passat, a "La Vanguardia" en unes declaracions el Vicepresident de l'Associació de Pares de Família manifestava que " a la província de Barcelona són més de 100.000 les places escolars que faltan per a nens i nenes, que per tant, no tenen escola on anar, sense contar els que estan mal escolaritzats". I segons "Oriflama" revista que junt amb "Destino" i "La Vanguardia" són trets aquestes dades, s'assegura que a tot Espanya són més d'un milió de nanos sense escola (700.000 segons dades del ministeri). Però, això segons diuen, no és pas selectivitat.

Em pregunto, de què ens serviràn tantes armes i avions si ens mantenen ignorants, i no sabrem contra qui tenim de fer-les servir.

Totes les raons que els defensors de la selectivitat argüien per a justificar-la han sigut desmuntades una darrera l'altre per les veus més lògiques del país i més ben assabentades del

tema. Les argumentacions per a defensar l'indofensable de fútils eren ridícules, i com a tal han quedat. Però ha sigut inútil i ja la tenim a sobre. Seria massa llarg ara d'explicar-se i tenim poc espai. Un altre dia ens hi dedicarem.

Aprofitem una mica, doncs, per a treure de dugues revistes: "Presència" i "Cuadernos para el Diálogo", comentaris i dades sucoses.

Diuen que a Espanya hi han masses llicenciats, però això no concorda gaire amb la realitat, doncs ací per cada 10.000 habitants hi ha 65 que són estudiants (el percentatge més petit, anat com sempre, a la cua d'Europa). Als Estats Units eran 413, a Canadà 225, a Rússia 190, a Italia, país no massa llunyà ni diferent del nostre, 128, siguent la mitja europea de 150. I ara, amb més selectivitat seràn menys, per lo que en lloc d'anar endavant i acostar-nos a aquests païssos, anirem endarrera.

Segons dades de la IV Conferència de Ministres Europeus d'Educació (Atenes, Maig del 67), Espanya ere amb Grècia, el país europeu que menys pressupost dedicava a l'educació.

En fi, per a últim, dir-vos que el porcentatge de fills d'obrers que arriban a la Universitat avui és d'un 2%. I diuen que no hi havia selectivitat, que ara començarà..... Doncs, ara, quants n'hi arribaràn?

Aixís que ja es pot començar de demanar a Déu (qui hi cregui), que els futurs nanos que neixin, a més de tenir salut i ésser macus, vinguin amb una intel·ligència privilegiada, o una sabiduria innata, perquè si tenim d'esperar que aprenguin quelcom, ja podem esperar sentats.

Carles Mc Cragh

=====

MOVIMENT DEMOGRAFIC (del 15 de Juny al 25 d'Agost)

Argelaguer: No hi ha hagut cap alteració respecta al darrer mes.

Maiá del Montcal: 2 casaments, 1 mort i 1 neixement.

Besalú: 6 neixements, 3 morts, 1 casament, 17 altes i 1 baixa.

~~~~~